

Matt.25:31-46, Domsöndagen 1:a årg. 151122

Först vill jag säga, vilket jag gör varje domsöndag. Men som grund för min predikan, - Jag tror inte på den dubbla utgången. Jag tror inte att det finns ett helvete, i alla fall inte ett som av en eller annan anledning eventuellt skulle vänta på oss människor. Helvetet, det skapar vi själva på den här jorden. Och vi liksom dömer, eller skickar oss själva eller varandra dit. Om det finns det som bibeln bildligt beskriver som en eld, då är det något som inte är till för oss som hela människor. Jag hoppas ni senare ska förstå vad jag menar.

Men domen då? Ja, om den finns, -jag säger om! Då tänker jag. Att det kommer ett tillfälle då mitt liv och jag själv kommer att tas på allvar. Att det kommer ett tillfälle som säger att jag räknades med som människa. Ingen, ingen kommer att vara bortglömd.

Det finns så mycket i vår omgivning som liksom reducerar oss. Till konsumenter, till att vara det vi eventuellt lyckas göra, prestera eller tjäna. Till att vara presumtiva röster i valet. Det finns också så mycket jantelag, en jantelag som vi säger till oss själva, och vi säger det till varandra

-Du ska inte tro att du är nått!

-Du ska inte tro att du är lika god som vi!

Men en dag, i alla fall en dag kommer jag att få stå inför någon som liksom frågar, - Hur blev det med ditt liv Pär? Blev det som det skulle? Blev det som det var tänkt, Pär?

Hur, men inte varför frågar man mig i så fall, hur men inte varför...

För visst kommer det att vara mycket som inte blev som, det skulle. Visst kommer det att vara mycket som gick åt pipsvängen och som man ångrar. Det är nog så att vara människa. Och kanske kan det vara smärtsamt, det är nog ofta det, när man blir tagen på allvar, men för den skull behöver det inte vara farligt. Farligt blir det om det kommer in ett hot i det. Ett hot om ett straff. Men som sagt jag tror inte på straffet.

Men om jag står där i nån slags blottad närvaro och kan säga; -Jag gjorde så gott jag kunde Jesus, jag gjorde så gott jag kunde. Så kan ingen begära något mer av oss. Inte ens Gud själv.

Men det som både domsöndagen och texten idag säger, det är att det är viktigt vad vi gör av våra liv. Hur vi försöker leva som medmänniskor på den här jorden. Det står ingenting om de stora bekännelserna, ingenting om de stora handlingarna...

Men det står, vad ni har gjort för dessa mina minsta... och det står, vad ni **inte** har gjort för dessa mina minsta...

Och plötsligt blir ju Jesus ord så skrämmande aktuella. En värld som just nu upplever terror och våld som vi inte sett på länge. En värld som i våldets spår ser en flyktingström vi inte trodde att vi skulle få uppleva igen. Dessa mina minsta är på väg nu. Andra har länge bott i våra trappuppgångar, andra sitter utanför ICA och ber om

våra småpengar.

Jag tycker det här är så svårt, det liksom knyter sig i magen när jag tänker på det som händer och det jag ser runtomkring mig. Visst skulle man bara vilja dra täcket över huvudet och blunda tills det hela är över.

Men så tänker jag på Olle Adolfssons ord. "Det var ju hemskt förstås, men skyll inte på oss, vad visste vi, vi visste ingenting."

Den gången handlade det om judeutrotningen, om de som såg de oändliga godstågen på väg mot lägren, men valde att blunda. Och omvärldens dom blev hård, mycket hård. "Det var ju hemskt förstås, men skyll inte på oss...",

Måtte vi nu handla så, att inte kommande generationer dömer oss som vi en gång dömde dem.

Måtte vi inte dra deras dom över oss...

Allt vad ni inte har gjort mot dessa mina minsta...

Måtte vi visa varandra vad det är att vara människa.

Jesus gör listan lång, det handlar om hungrande och törstande, om hemlösa och nakna, om sjuka och fångslade...

Ja listan är lång och det verkar inte vara lite han kräver av oss. Och det är inte många av oss som är som moder Theresa. Det är inte det...

Vi är nog de flesta, som folk är mest. På samma gång både generösa och snåla, både uppoffrande och själviska.

Och det ju där som brustenheten i själva skapelsen kommer in, att vi är så himla mycket både och. Ja, det verkar nu en gång för alla vara mänsklighetens natur. Att både verkar kunna älska och hata, ge och roffa åt oss, att föda och att döda, att både se och blunda...

Men kan vi stå där på den yttersta dagen. Medvetna om den digra lista som Jesus gett. Om vad som krävs för att också vi ska kunna kliva in genom paradiset's portar.

Ja, kan vi stå där och säga,

-jag vet, men jag gjorde så gott jag kunde. Med allt det jag är, och med allt det jag inte är. Med allt det jag förmådde, men också med det jag inte orkade eller kanske rent av struntade i. Så gjorde jag faktiskt så gott jag kunde.

Ja, kan vi göra det, då är jag övertygad om att svaret kommer att vara,

-Det är gott så min vän, det är gott så...

Och sen kommer han att upprepa: "välkommen och överta det rike som har väntat dig sedan världens skapelse."

Nej, domen går inte mellan oss människor. Mellan vad som skulle kunna vara goda och dåliga människor. Mellan vad vissa menar vara rättfärdiga och orättfärdiga.

Mellan de som säger sig tro och dom som inte gör det. Nej finns domen, finns domen

då går den rätt igenom var och en av oss. Där allt det som blev som det skulle, allt det som inte är som det ska, det får liksom bokstavligen slängas in i den brinnande elden.

Jag har svårt att se någon annan möjlighet, skulle det finnas det. Ja, då skulle nog Gud sluta att vara Gud för mig, han skulle då bli någonting annat.

Jag har sagt det förut, men Tage Danielsson skrev en gång "Människan skapade Gud till sin avbild, längre räckte inte hennes fantasi." Det är genialt, för handlar det inte ofta om, att vi försöker göra Gud så lika oss.

Vi ger honom all vår snikenhet, vi ger honom all vår girighet och grinighet. Och det här jag alltid hamnar när man berättar för mig om helvetet. "-Människan skapade gud till sin avbild, längre räckte inte hennes fantasi."

Men om Gud verkligen får vara Gud. Om vi försöker se Gud genom att se Jesus. Om vi börjar förstå att Jesus var och är Guds ansikte i den här världen. Då behöver vi inte längre tanken på den dubbla utgången. Då står Gud liksom ovanför allt sånt.

När människan säger, -visst måste man ha ett straff, om man inte gör som man ska, om man inte lever som bör. Ja, när människan säger det, så säger man också, att det finns såna som inte är lika bra som vi, så du ska inte tro att du är något.

Då säger Gud:

"Mina planer är inte era planer och era vägar är inte mina vägar"

En dag kommer någon att fråga efter dig. En dag kommer ditt liv att bli taget på allvar.

Och på vägen dit, på vägen dit är det viktigt vad du gör av det. Inte för Guds skull. Men för din skull, för allas vår skull. Inte för att Gud skulle döma oss, men för att inte kommande generationer ska göra det...

Att försöka känna igen Jesus, i dom som behöver mig. Och just idag verkar de vara fler än någonsin. I flyktingen, i grannen, i tiggaren.

Det knyter sig i magen.

"Vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig."

Ja, mitt i allt detta, vilken uppgift mina vänner, -vilken makalös uppgift.